

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra ADAM HOMO ET DIGT TREDIE DEL (1845-48)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 493. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-paludanm02-shoot-idm139964406659904.pdf> (tilgået 29. september 2021)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind

☒ Vi ligne Døden ved et Sædekorn,
Som lægges ned, til atter op det skyder;
Ved Puppen, som det Hylster gjennembryder,
Hvori dens Liv var spundet ind tilforn;
Thi Døden paa den nære Fødsel tyder.
Naturens Kræfter Livet Bistand række,
Just naar dets gamle Form de ødelægge;
Forraadnelsen dets Baand opløse vil,
Selv Ormene, hvem Dødens Krav ansporer,
Hver løbende med Sit, lig Creditorer,
Ved Livets Gjennembrud maae hjælpe til.
Men Sjælen mærker ei det vilde Spil;
Dybt i sit eget Væsen concentreret,
I Virksomhed og Dannen absorberet,
Sit Legeme, det ny, den former sig.
Den sidder stille - Archimedes lig,
Der selv ved Krigens larmende Opvækkelse,
Ikkun beskæftiget med sit System,
Fordybet sad og løste sit Problem
Midt under Syracusas Ødelæggelse.

☒ Det er den første Død, hvis Art vi kjende;
Men nu den *anden* Død, der tales om
I Skriften ved den endelige Dom,
Hvad er den anden Død, som ei faaer Ende?
Med hvilket andet Navn betegne denne,
End med Forhærdelsen? naar Stenen lig,
Død for Alverden og som død i sig,
Uvirksom, eensom, uforanderlig,
Berøvet med hver Stræben Haab og Længsel,
Den gudsforladte Sjæl, i natlig Fængsel
Af sin Bevidsthed kun et Livstegn hentende,
Afmægtig paa Befrielse kun ventende,
Er fastholdt i et evigt Mørkes Skjød.

☒ Er ei der Frelse fra den anden Død?
Ved Tidens Traad endnu dog Livet hænger,
Ved Tiden, som kun er et Øieblik
For Livet, der i Graven Hvile fik,
Men som sig uafseelig her forlænger,
Afmaalende den aldrig endte Nød. -
Er ei der Frelse meer fra denne Død?

494

☒ Naar Stene sprængtes, stundom man der inde
En levende Tudse jo har kunnet finde,
Som, maaskee hele Sekler indeklemmt,
Der sad og ventede, for Alverden gjemt -

☒ Saa er det og mit Haab, at eengang Gud
Forhærdelsen med Magt vil gjennemtrænge,
Vil med sin Naades Lynslag Døden sprænge,
Og løse Sjælen af dens Fængsel ud:
Den tabte Sjæl, hvis Liv i Afmagt endte,
Og som, lig Tudsen, mægted kun *at vente*.